Báthori Csaba

Mérleg

Utam, belátom, nincsen mindig útban,
amit tanulok, azt már megtanultam –
hogy lelassulok, úgy emlékezem,
mind szívtelenebb talány a szivem.

Ha nem ébrednék fel, telitalálat.
Rövid az öröm, hosszabbítja bánat.
Csoda a hajnal, mert ketten vagyunk,
érteni takarítjuk meg szavunk.

Nem gondolhatok már a kaptatókra,
minden szándékom rengő homokóra.
Reggel-este túladok magamon,
jó, ha mozgó magánnyal változom.

Időm meglép s a végtelenre hajlik,
örökre bezár, ami néha megnyit,
minden elolvad, olyan mint a jég,
minden ami volt, ingatag vidék.

Nincs többé, bár ebből a jégből élek,
pár embertől származik rám a lélek,
egyetlen dal van, én vagyok a dal,
de űrbe takarózik, aki hall.

Így hát… baj nélkül nincsen mit csinálni.
Élők közt boldog nem lehet akárki.
Rejts el örökre, aki megnyitottál.
Majd aki nincsen, láthatatlanul vár.